

лакъ и рекль бы человекъ чи тѣ го выкаха да побърза, любопытны както бѣха да додаты да прегледать работѣтъ му щомъ щѣше той да трѣгне.

V.

ГИЛЛЕТА.

Дѣдо Морисъ намѣри у дома еднѣ старѣ съсѣдницѣ която бѣше дошла да похороти съ женѣ му, при всичко чи цѣльта ѣ бѣше да поиска жаравѣ за да подклади огнѣтъ си. Баба Гиллета живѣеше въ еднѣ много бѣднѣ колибѣ, не много далечъ отъ чифликѣтъ, но тя бѣше една жена уредна и съ твърдѣ волѣ. Бѣдната ѣ кжщичка бѣше чиста и добрѣ наредена, а дрешки-тѣ ѣ, закрѣпены съ вкусъ и съ вниманіе, извѣщаваха уваженіе, което имаше тя сама къмъ себе, посредъ злощастіе.

— Вый сте дошли да трѣсите вечернѣтъ огнѣ, бабо Гиллето, ѣ каза старецѣтъ. Искате ли и друго нѣщо?

— Не, дѣдо Морисе, отговори тя; нищо за сега. Азъ не съмъ просякиня, както знаете, и никога не злоупотреблявамъ съ добринѣтъ на прѣятелѣтъ си.

— Това е истина; така прѣятелѣтъ ви сѣ всякога готовы да ви послужать.